

వెలుగు రవలు

పు 90

రవయిత

నాగభైరవ శివరామకృష్ణయ్య.

0.6-8

సహ-చర-సంఘ ప్రచురము ౧

సర్వస్వాభ్యుదయములు రచయితవి

మూల్యం ఆ. 0-2-0

విద్వాన్
నాగలింగం వేంకటేశ్వరశాస్త్రిగారు

ఆ-90

అంకితము

ప్రగాఢ దైవవిశ్వాస సంపన్నులూ, నా భావలతా
 వితానానికి ప్రోదిసేసినవారూ, సాహిత్యసరస్వతులూ అయిన
 నా గురుదేవులు, విద్వాన్ నాగలింగం వేంకటేశ్వరశాస్త్రి
 గారికి—

వినీతుడు

ర వ యి త

F

F

Y

23

2

2

ప్రీతిక

‘వెలుగురవలు’ అనే ఈ గ్రంథాన్ని రచించిందొక పందొమ్మిదేండ్ల యువకుడు. ఇందులో ఆర్థిక రాజకీయ, మత విషయాలనుగూర్చి ఆయనకు తోచినవిషయాలు నిక్కచ్చిగా వ్రాశాడు. ఈమూడూ మహత్తరమైన విషయాలు. వీటిపైన సుప్రసిద్ధులు వ్రాసిన ఎన్నో ఉత్కృష్టగ్రంథాలున్నవి. వాటిని ఈయన చదివి ఒక సొంతగ్రంథాన్ని తయారుచేయలేదు. సొంతంగా తనకు తోచిన విషయాలనే నిర్భయంగా వ్రాసినట్టు కనబడుతోంది. అయితే ప్రస్తుతం ప్రపంచంలో నడుస్తూన్న కొన్ని వృద్ధ్యులకు ఆయన కొంత సన్నిహితంగా వుండడం చేత ఆయన భావాలకు పరిసరవిషయాలు కొంత దోహదం కలిగించి వుండవచ్చును. ఆయన వ్రాసిన ప్రతివిషయంలోనూ వాదప్రతివాదాలకు తావుండవచ్చును. కాని ఆయన యే దృక్పథంతో తన వాదాన్ని సాగించాడో ఆదృక్పథాన్ని మనం అవగాహన చేసుకొంటే ఈ గ్రంథాన్ని శ్లాఘించడానికి వీలవుతుంది.

క్రంథకర్త తాను స్పృశించిన విషయాలపైనగల ఉత్కృష్ట గ్రంథాలను పఠించి ఈ గ్రంథం వ్రాయలేదన్న మాత్రాన అది ఒక నిరసనవాక్యంగా భావించకూడదు. సుప్రసిద్ధులు రచించిన గ్రంథాలు చదివి వాటికి బానిసలై సొంత ఆలోచనలకు చోటియలేని యువకు లనేకులు తయారవుతున్నారీరోజుల్లో పూర్వలేమిచెప్పినాసరే! పెద్దలేమన్నా

సరే! తన అభిప్రాయాలను సకారణంగా, పూర్వుల అభిప్రాయాలకుగానీ, సంఘంలో నేటి సుప్రసిద్ధుల అభిప్రాయాలకుగానీ భిన్నంగా వున్నప్పటికీ, కచ్చితంగా చెప్పగలవాడే ప్రతిభావంతుడు. ఈగ్రంథంలో అటువంటి ప్రతిభాంకూరాలు అక్కడక్కడ ప్రస్తుతమౌతున్నాయి.

చిన్నవయస్సులో బహుగ్రంథావలోకన లేకుండానే ఉత్కృష్టవిషయాలనుగూర్చి తన అభిప్రాయాలను వ్రాయాలనే సాహసం కలగడమే ఈయువకుని భావ్యభివృద్ధికి సూచన.

ఈయన అభిప్రాయం దేవుడులేడనీ మనం సంపాదించే విజ్ఞానమే దేవుడనీ, ఆవిజ్ఞానమే సర్వార్థసాధకమనీ, దేవుడు మూఢులకోసం, ముసలివాళ్ళకోసం, అసమర్థులకోసం సృష్టింపబడ్డాడనీ కార్యశూరుడు తన జయాపజయాలకు స్వశక్తి మీదనే ఆధారపడవలెననీ ఈయన బోధిస్తున్నాడు. ఇదికాదని పెద్దపెద్దపండితులు చాలామంది సహేతుకంగానూ సక్రోధం గానూకూడా వాదిస్తే వాదించగలరు. కాని ఈ యువకుని ఈ అభిప్రాయాలవల్ల మనజాతికిగానీ, దేశానికిగానీ మొప్పులేదు. జాతి చైతన్యవంతమవుతుంది. దేశానికి మోక్షం వస్తుంది.

ఈయన రాసిన రాజకీయ ఆర్థిక విషయాలలో భేదాభిప్రాయాలకు చాలా తావుంది. ప్రపంచకమతా పరస్పర వైరుధ్యంగల ఉద్యమాలూ అభిప్రాయాలూ కుప్పతిప్పలుగా బయలుతేరుతూన్న ఈరోజుల్లో ఇటువంటి భిన్నాభిప్రాయాలు తప్పనిసరి.

గ్రంథకర్త నుందుముందు ఇంకా ప్రపంచానుభవం
సంపాదించినపిమ్మట తన గ్రంథంలోని గుణగుణాలను ఇతరుల
కంటె తానే ఎక్కువగా విమర్శించుకొనగల పరిణతబుద్ధి కాగల
డని విశ్వసిస్తూన్నాను.

తెనాలి, }
7—2—39. }

కొడాలి ఆంజనేయులు

Y

1

Y

Y

1

Y

అభిప్రాయము

ఈ గ్రంథకర్త యువకుడు యువకర క్తము ప్రవహించు చుండుటచేతనే తన ప్రథమకుసుమమునకు వెలుగురవలు అను పేరిడినారు. ఈచిన్నగ్రంథాన్ని అక్కడక్కడ చూచుభాగ్యము నాకు లభించినది. చదివినకొలది మరి చదువవలయు నను పించుచున్నది. భాష అందచందములతోకూడి, ఇంపుసొంపు లతో అలరారుచున్నది. శైలి అతి గంభీరముగాక, అంత సులు వైనదియు గాక, యువకబృందమును అట్టే ప్రోత్సహించుటకు తగియున్నది. మధ్యవర్గమువారిని కార్మిక కర్షక సేవకులనుగా తయారుచేయుటకు పుష్యుక్తమవుతుంది వీరిభాష.

ఇక భావాలు ఇవి పూర్వకాలపు భావాలుగాక, నవీన యుగపు భావాలనే చిత్రించినారు మన గ్రంథకర్త. కార్మిక కర్షకులపైన వ్రాయుచూ రానున్నయుగము కార్మిక కర్షకుల దేనని చక్కగా నిరూపించినారు.

ఇట్టి చిన్నిపాత్రములు కార్మిక కర్షక విప్లవమునకు అత్యంతంగా తోడ్పడతాయి. కనుక ఆంధ్ర రైతాంగము తర ఫున ఈ 'వెలుగురవలు' అను జ్యోతిని ఆహ్వానించుచున్నాను. గ్రంథకర్త విరివిగా పాత్రములను ప్రచురించి కూలీ రైతులలో ప్రచారం గావించుతారని నమ్ముతున్నాను.

సహాయ కార్యదర్శి,
ఆంధ్రరాష్ట్రరైతుసంఘం.
ప్రధాన కార్యదర్శి,
రాయలసీమయువజనసంఘం.

ఇట్లు
డి. యస్. వల్లభరావు.

అ భి ప్రా య ము

దేశదేశాంతరములకేగాక ఖండఖండాంతరములకుగూడా అన్నప్రాశనమొనరించిన భారతదేశం నే డేమూలజూచినా కరువు కాటకముల కాటపట్టయి, చారెడుగంజికీ, జానెడు గుడ్డకు నోచుకొని దరిద్రమూర్తుల ఆర్తనినాదములతో నిండి నిబిడికృతమయి యున్నది. నేడీ విశాల భారతావనియం దే మూల పరికించినా, ధనవంతుల దాస్యమనెడి పెనుభూతపు బిగికొగిలిలో నలిగి నసించెడు తుధామూర్తుల దైన్యస్వరూపాలే సహృదయుల దృష్టిపథమున కడ్డుతగులుతున్నాయి. పగలంతయు పాటుబడి, ధాన్యరాసులు పండించి, ధనవంతుల కొట్లు నిండించి, తాను, గొడ్డు, బిడ్డ కృంగి కృశించిపోతోంది రైతులోకం. ఏండ్లతరబడి చదివి చదివి, అధికారుల రూక్షవీక్షణములకు గురియై, దుష్టపరీక్షల నెట్టులో గట్టుఎక్కినా, నిరుద్యోగదేవత కాత్మబలికాక తప్పిందిగాదు. యువకబృందమునకు, ఇట్టిపరిస్థితుల్లో, తుణతుణమునకు చిత్రవిచిత్రగతుల పరుగిడుచున్న ప్రపంచపరిస్థితుల మార్పును గ్రహించి, ప్రతియువకుడు దేశారాధనకు గడంగుట యుక్తము. అట్టి పుద్గేశముతో బయల్పెడలిన కవి పుద్యమము ప్రశంసనీయమేగాక పోషణపాత్రము.

కవి పుత్సాహవంతుడగు యువకుడు. సస్యశాలినియైన భారతదేశమున, నేడీ దరిద్రదేవత తాండవించుటకు కారణం బెద్దియో సులువుగా నిరూపించియున్నాడు. కవి తన గ్రంథము నందు రచించిన కర్షకుల కష్టపరంపరలు చదివిన, కాలిన్యముచే కరడుగట్టిన హృదయము సయితము కరిగి కాలువగా ప్రవహిస్తుందనడంలో సందేహంలేదు.

నిత్యము దృక్పథమున క్షడ్గుతగులుతున్న యుధామూర్తుల
దైన్యజీవితముల నేర్చికూర్చుటలో, కవియొక్క హృద్గత ఆవేద
నను చదువరులకు వ్యక్తపరుచుచున్నాడు. చిట్టచివరకు దేశ
దాస్యమును మూలచ్ఛేదన మొనరించి, ధనికవాదమును చీల్చి
చెండాడి, శ్రమజీవులకు ఆకలిదప్పలు దీర్చు మానవసంఘ
ములో ప్రవేశమునొసగు ఆ సోవియటు విధానమే గమ్యస్థాన
ముగా రచించినందులకు కవిగారికి నా ధన్యవాదములు.

మరియు మన కాంగ్రెసుపెద్దలు చెప్పిన శాంతియును
పదమునకు, సరియైన నిర్వచనము గావించి, దాని స్వీకరణ
స్వీకరణకు యుక్తిప్రయుక్తులతో, యుక్తాయుక్తసమయములు
తీర్చికూర్చినారు.

సోషలిజంబనునది, ఒక దేశమునకుగాని, మరియొక ఖండ
మునకుగాని సరిపడు రాజకీయధర్మముగాదు. ఈనాడు రష్యాలో
వుంది. రేపు ఇండియా రావచ్చు. కొన్నాళ్ళకు చైనాలో సం
పూర్ణముగా సోషలిజం వచ్చిందంటే, మరికొన్నాళ్ళకు జపాను
రావచ్చును. వేయేల? ఎక్కడక్కడ దోచుకొనేవారు, దోచు
కొనబడేవారు వుంటారో, ఎక్కడక్కడ దేముళ్ళు దయాలు
పేర్లుజెప్పి, కర్మసిద్ధాంతాన్ని బోధిస్తారో, ఎక్కడైతే సామ్రాజ్య
తత్వజ్ఞులకు కూలీలు రైతులు అహుతిగా మారుతున్నారో
అక్కడల్లా సామ్యవాదం వచ్చితిరుతుంది. కామ్రేడ్ శివ
రామకృష్ణుని ఈ గ్రంథము కార్మికులకు రైతులకు, యువకు
లకు ఆశాజ్యోతియై వెలుగొందునని ఆశించుచున్నాను.

భగవంకరావు.

తొలి పలుకు

ఆచుకోలేని ఉత్సాహం యీ రచనకు కారణం. రచన సంస్కృత బహుళంగావుంటే సంవిధానవిశేషంగా స్వీకరించండి. నావర్తమాన భావసంపత్తికి ఆశ్రయం మహారాజ శ్రీయుతులు సుంకర రంగయ్య, అట్లూరు వెంకటప్పయ్య చౌదరిగార్ల సాహ్యాప్రోత్సాహాలు. వారి ఋణమిగుటకు హృదయపూర్వక ధన్యవాదాలు సమర్పించటంకంటే ఏమి చేయగలను. నన్నీరచనకు ప్రోత్సహించిన కామ్రేడ్స్ లక్ష్మీ నారాయణ, ఆదినారాయణ, బాపయ్య, భగవంతరావుగార్లు మరువరానివారు. అడగంగానే పీఠిక వ్రాసియిచ్చిన కామ్రేడ్ కొడాలి ఆంజనేయులుగారికి నా హృదయపూర్వక వందనాలు సమర్పించుచున్నాను.

ఇట్లు

ర చ యి త

కామ్రేడ్
నాగభైరవ శివరామకృష్ణయ్య

—

—

వెలుగు రవలు

లోకంలో వుదయించిన మానవ పశు పక్షి పిపిలికాది
యావజ్జీవులలో, అత్యున్నతస్థానాన్ని ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని
అధిష్టించి, అద్వితీయంగా రాజ్యమేలుతూవుంది మానవజన్మ.
శక్తిసామర్థ్యాలోనూ, యుక్తి ప్రయుక్తులోనూ, అగ్రతాంబూ
లం ఈ జాతిదేనని చెప్పడంలో సందేహంలేదు. అందులో
భారతదేశవాసుల భాగ్యవైభవాన్ని భావగర్భితవిషయ నైపు
ణ్యాన్ని వర్ణించడం సూర్యుని వెలుగుతో జూపెట్టినట్లుగా
వుంటుంది. తదితర దేశాలకంటే, ఇంచుకమించిన జ్ఞానతారలు,
ఈ భారత గగనపథంలో ప్రజ్వలిస్తున్నాయి. ఇక సంపద
విషయంలో చూస్తే, ఇతర దేశాలకంటే, సహస్రాంశాలు
మిగిలిపోతుంది భారతదేశం. ఇతర దేశాల్లో, భూమిని త్రవ్వగా
తేలే పదార్థం, ఇనుము, బొగ్గు, పెట్రోలు, ఇత్యాదికవర్గం
బయటబడుతుంది ఆత్మహత్య చేసుకోటానికివలె వత్తిడి గలిగి
నప్పుడు తనంతట తానే దగ్ధమవడానికి. ఇక భారతదేశమో?
రత్నగర్భా, వసుంధరా, అని సార్ధకనామాలతోనూ, సహజ
సౌందర్యంతోనూ, దిగంతములవరకూ, ప్రకాశమానంగా
వుంది. భారతదేశవాసుల విజ్ఞానసంపదను పురస్కరించుకొని
చూస్తే, సమస్త వస్తువులకూ, నెలవైంది భారతావని. పాడి
పంటలకుగానీ, కామితార్థాలకుగానీ, సిద్ధినికల్పించే, కామ
ధేనువు భారతదేశం. ఫలభారసమన్వితంగానూ, పరిమళ
ప్రసూన మంజరులతోనూ, పరంజ్యోతిగా ప్రజ్వలించేది భార

తావని, ఒక్కటేనని చెప్పడంలో, సందేహంలేదు. తారకా సంచయంలో, పూర్ణచంద్రుడిలాగా వెలలేని వెలుగునిచ్చి దేశ దేశాంతరాలకేగాక, ఖండఖండాంతరాలకుకూడా, అఖండ జ్యోతిగా ప్రజ్వలించే దీదేశమేనని, సగర్వంగా చెప్పడానికి ప్రతి భారతీయుడికీ హక్కుంది. అజ్ఞానతమస్సులోవున్న పశు సత్త్వి పిపిలికాదులకేగాక, విజ్ఞానంతో వెలుగొందుతూవున్న ముప్పది యేడుకోట్ల మానవజాతికీ, కమ్మని అన్నం కడుపునిండాపెట్టి, కట్టుగుడ్డలు సహితం కరువులేకుండా యిచ్చి, రక్షించుతూ వుంది యీ భారతదేశమే.

నిజంగా ఇతరదేశాలకన్న ప్రాశనచేసింది, యీదేశమే నని చెప్పడంలో, అతిశయోక్తిలేదు. దానితోబాటు తిండి తినడానికిగాని, అధికారం చెలాయించడానికిగాని, కార్జన్యాన్నొడిగట్టుకోడానికిగానీ తగినంత అవకాశమిచ్చింది, మన వసుంధరే.

అటువంటి భారతదేశంలో ఈ రోజున కోట్లకొలదిగా మానవులు, కాయకష్టంచేత, కండరాల కారీన్యాన్ని కరిగించి, శరీరాన్ని కృశించజేసి, జీర్ణవల్కులాలతో, దైన్యజీవితాలతో, హైన్యభావాలతో, క్రూరకర్మలతో, కూకటివేళ్లతో క్రుంగి కృశించిపోతున్నారు. ఆ నికృష్టదైనిక జీవితహాహాకార నినాదాలే ఈ రోజున భారతదేశంలో, ఏమారుమూల పరికించినా, ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి. అంతమాత్రమేగాక, విజ్ఞానదృక్పథంలో, జీర్ణవల్కు లాచ్చాదితమైన, ఆశుష్కశరీరాలే ప్రతి బింబిస్తున్నాయి.

ఎక్కడచూచినా తినడానికి తిండిగాని, కట్టడానికి బట్టగాని, లేక మలమలమాడుతూవున్న యుధాకలితపీడితవర్గమే మన దృక్పథములో అడ్డుతగులుతూంది. వేసంగిలో ఎండవేడి మినిగాని, వర్షకాలంలో వర్షభీతినిగాని, శీతకాలంలో చలినిగాని, లెక్కచేయక కాలత్రయధర్మాలను కాల్చివేయగల కర్కశ భావపూరితహృదయాలే, ఈ దైన్యజీవితాలు.

మానవజీవితానికి ఆనందం ఆదర్శప్రాయమైన వస్తువనిన్నీ, దాన్ని సాధించగలిగేసాధనలో సన్నద్ధుడుగా నుండాలనిన్నీ, సామాన్య మానవజాతికంతకునూ, తేటతెల్లమే. ఆ ఆనందామృతాన్ని, ఆస్వాదించాలని వేగిరపడుతూవుంటారు కూడాను. కాని, వక్కినరాలతో చిక్కిన ఆ బక్కహృదయాలకుమాత్రం సౌఖ్యప్రపంచంలో స్థానంలేదు. ఆనందంమాత్రం ఆకాశకుసుమంగా మారి, అంతరిక్షంలో వికసిస్తుంది. కాని, సువర్ణచ్ఛాయలుమాత్రం, సామ్రాజ్యవాదుల హృదయాలలో ఆనందాన్ని శ్రయించి అవ్యాహతంగా రాజ్యమేలుతూవున్న సంగతి అగమ్యగోచరంగావున్నదీ పీడితవర్గానికి.

తెల్లవారక పూర్వమే నాలుగింటికి నడుంగట్టిన బీద ప్రాణం ఘోరకార్యకలాపాల్లో నలిగి నలిగి, విసికి, వేసారి, రాత్రి పదింటికి కప్పులేకుండానే పుల్లలతోనల్లి బిల్లిగానల్లిన గుడిసెలోకి చేరుకుంటే సమయానికి చారెడు గంజికూడా దొరకదు కుతికతడుపుకోడానికైనా. సోదరులారా! ఆనిర్భాగ్యులు జీవితానికి, విశ్రాంతికి, దూరమెంతో గమనించవలసిన బాధ్యత మనయందేవుంది.

పగలంతా జీవితాన్ని క్లేశాగ్నికాహుతిజేసింది, పట్టె
డన్నంకోసం అయినప్పటికీ, అది పిల్లలకే చాలని, కారణమున,
తిండిసంగతి మరచినట్టుగా, తన జీవితాన్ని నిద్రాదేవి
కర్చిస్తున్నాడు.

సరే ఇక ధనవంతులసంగతి చూద్దామా అంటే,
సామ్రాజ్యసాధానికి, స్తంభాలుగా తయారయ్యారు. వాటికి
పునాదిబలం చేకూర్చలేక హతమైపోతున్నారు ఈ సామరవర్గం.
ఈవిధంగా తొత్తుక్రింద బడితొత్తులాగా వారికి వీరు, వీరికి వారు
దాస్యంచేస్తూ, బానిస ప్రపంచంలో మగ్గుమైపోయినారు.

ధనికవర్గాలు సామ్రాజ్యవాదులకుచేసే దాస్యానికంటే,
పాటకజనం ధనవంతులకుచేసే శరీరదాస్యం, భావదాస్యం,
కరడుగట్టిన మానవహృదయాన్ని, ద్రవీభూతం చేస్తుంది. హృద
యానికి సాత్వికభావాన్ని, బోధిస్తుంది. మనః కోరకానికి
విమల పరిణామాన్ని, నూత్న పరిమళాన్ని, అభినవచైతన్యాన్ని
కలిగించి కలవరపెడుతుంది.

సహజ సాహసంతో, ధనవంతులకు సావర్ణ్యసాధముల
నిర్మించిన, కార్మికుని శరీరం నిలవడానికి నీడలేక, ఎండకు ఎండీ,
వానకు తడిసీ, ముడుచుకుపోయిన, ముడతలదేహం, దాహము
లేమిచే దహించుక పోతుంటే, ప్రేక్షకుని హృదయభాండం,
సాత్వికరసావేశంతో, నిండి పటాపంచలవడంలో సందేహం
లేదు. అపహారాత్మాయి నిద్రాహారాలకు స్వస్తివాచనమిచ్చి,
శ్రమించి, జపించి, తపించి, సమస్తవస్తువులను పండించి, ధన
వంతులపొట్టలు నిండించి, శేషించిన సాభాగ్యాన్ని, కొట్టు

లతో, ఇనుపపెట్టెలలో పెట్టించి, పట్టెడన్నందొరక్క పక్షివలె
తిరుగుతూవున్న నిరక్షరకుక్షియొక్క భిక్షుకస్వరూపం చూచిన
మానవుని హృదయం కరిగి కాలువగా ప్రవహిస్తుందనడంలో,
అతిశయోక్తిలేదు.

భూమిమీద విత్తనం చల్లించి మొదలు ఎండలో ఎండై
వానలో వానై, కష్టసుఖాల్ని లెక్కబెట్టక తానేరేతుగా
సిద్ధమై, మొక్క మొలచినది మొదలు పెంచి పెద్దచేసి, పండించి
ధాన్యపురాసులు తీర్చిపెట్టే అంతవరకూ, ఈ కార్మికుడే
దానియం దాధిపత్యంవహించి, చివరకు ధనంగోల్పోయిన
దీనుడిలాగా, బిక్కమొగంతో, రిక్తహస్తాలతో, తన పొల
మెక్కడో తనెక్కడో దెలియక సోమరిసోతుల రాజ్యమేలుతూ
వున్న సుకుమారవృత్తికి అర్పించి, నిట్టూర్పులవర్షాన్ని వర్షింప
జేస్తూ, చెమటో డుస్తుంటాడు. ఈవృత్తినిచూస్తే, విశాలహృద
యంగల మానవునిమనస్సెంత కుందుతూ కుల్లిపో
తుందోగదా? ఒక గ్రామాన్నేగాక, మరి ఒకదేశాన్నేగాక,
దేశ దేశాంతరాలను, ఖండ ఖండాంతరాలను, దగ్ధంచేయడానికి
తగిన పిరంగిబాంబుల్ని తయారుచేయగల శక్తిసామర్థ్యా లితని
యందు ప్రతిబింబిస్తున్నప్పటికీ, ఆకటిచిచ్చు పెచ్చుపెరిగి, ఆర్త
ధ్వనాలతో, ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టు తనంతటతానే దహిం
చుకుపోతున్నాడు.

ఈ విధంగా ఘోరదారిద్ర్య కార్యకలాపాల్లో నలిగి
నశించుతూ, మర్మందెలియక కర్మమని సమాధానం చెప్పు
కుంటూ, కార్మికులు కృశించడం భోగభాగ్యాలతో, పరిమళ

ప్రసూనాలతో, దివ్యసౌఖ్యాన్ని భవించుచూ, పండించిన పంటను దండించి స్వీకరించుతూ, అదృష్టమని హాహా కారాలతో, హర్షించుతున్నారు ధనవంతులు. భారతయువకులారా? ఇంతకంటే అధర్మంగానీ, ఇంతకంటే అన్యాయంగానీ, మరెక్కడన్నా వుండేమో పరికించండి. పగలు పరిమితిలేని పనిచేస్తాడు నిత్యకృత్యమన్నట్టుగా. రాత్రి వుషవాసానికి సిద్ధమై కృశించి నీరసించి కంపితహస్తాలతో, గద్గదస్వరంతో, వచ్చే మాటను భయంచేత, ఆపుకుంటూ, రానిమాటను పనిగట్టుకొని పెకలించుకుంటూ వున్న సమయంలో, యింకా జరగవలసిన భోగట్టా అంతా ముందేవుంది. తిండిగింజలు సంగతికా అడగ నేలేదు, నుంచున్న వాణ్ణి నుంచున్నట్టు ధనికుడు తన ఆగ్రహాని కాపాటిచేస్తున్నాడీ కార్మికుని.

ఈవిధంగా దాస్యపు జీవితాలతో నిండి నిబిడీకృతమైన దేశం అంధకారాని కాపాటిగా తయారైంది. దేశంలో మర్మంలేని ధర్మం ధ్వంసమైపోయింది. అధర్మం అద్వితీయంగా రాజ్యమేగిస్తోంది. న్యాయం తపించి కృశించి నశించిపోయింది. అన్యాయమగ్రస్థాన మలంకరించింది. క్రమశఃక్రమంగి కుమిలి కూకటివేళ్లతో పీక్కుపోయింది. ఆక్రమం ఆరితేరిన నాయకుని మాదిరిగా అధ్యక్ష పీఠమలంకరించింది. అంతువల్లనే నేడిత తీవ్రరూపందాల్చి దారిద్ర్య పిశాచం తాండవిస్తోంది దేశంలో.

ఈ దుర్భర దారిద్ర్యానికి కేవలం సామ్రాజ్యవాదులే గాకుండా ధనికవాదుల దౌర్జన్యాలు గూడా దరిజేరాయి. అన వరతం కన్నీటితో కాలయాపనంచేసే దరిద్రమూర్తుల్ని

చూస్తే, ధనవంతుల కనుగ్రహము గలుగదుగాని, ఆగ్రహం మాత్రం అణచిపెట్టినా ఆగకుండా బయలుదేరుతుంది. వీరి అనుగ్రహం ఎంతవరకూ, సామ్రాజ్యవాదుల వైపునకు ప్రసరిస్తుంది కాని, తిండిలేక మాడుతూవున్న, అన్నార్తుల వైపున కొచ్చే సరికి అనుగ్రహంకాస్తూ ఆగ్రహంగా మారుతుంది. బీదలబాధల్ని నిరోధించాలనే సాత్వికభావాలు వీరి హృదయాల్లో, ఎన్నడు చలించవుగాని, నిష్కపటంగా శరీరకష్టంచేత సంపాదించిన పేదరైతులధనాన్ని సంగ్రహించడానికి, పెట్టుబడి విధానాలు వడ్డీవ్యాపారాలు వీరి హృదయాల్లో సులువుగా స్ఫురించుతాయి. ఈవిధంగా ధనికవర్గాలు, ఎవరి కనుకూలమయిన వ్యాపారాలు వారు సాగించుతూ, పీడితవర్గాన్ని ధనరూపేణా పీల్చి పిప్పిచేస్తూ, దాస్యరూపేణా చీల్చి చెండాడుతూవున్నాయి.

ఈ ధనికవర్గాల్లో, జమగట్టుకో తగిన జమిందారీవిధానాలు మాత్రం కొన్నిచోట్ల రైతులోకాన్ని నిలుపునా అధోగతి పాలుచేస్తున్నాయి. ఈ జమిందారులు మొదట సామ్రాజ్యవాదులకు ఎజుట్లుగా సిద్ధమయ్యారు. ప్రజల దగ్గర శిస్తు వసూలు చేయడానికి. తరువాత క్రమక్రమంగా రైతుల్ని కాస్త వత్తిడిచేస్తూ, పాలకులకు సహాయం చేయడం ప్రారంభించారు. తమ ఏజంటు బీజం బాగా పాతుకొనేవరకు. తరువాత ప్రభుత్వానికి మితిమీరిన సహాయం చేయడం ప్రారంభించారు. దానిని పురస్కరించుకొనే రైతులమీద తీవ్రమైన హుక్కు

చెలాయించడం ప్రారంభించారు. మరికొన్నిచోట్ల నియమిత శిస్తును అతిక్రమించి ద్విగుణీకృతంగా గ్రహిస్తున్నారు.

అటువంటి సందర్భంలో రైతులకొచ్చే బాధలు మహా దుర్భరంగా వున్నాయి. గత్యంతరం లేక తబ్బిబ్బులవుతున్నారు. ఈ విధంగా జమిందారులు రైతుల్ని బాధించడం పాటకపు వర్గాన్ని ధనవంతులు దండించడం మహాబీభత్సంగా పరిణమిస్తున్నాయి ఇక్కడ ధర్మాలు.

ఇటువంటి అధర్మంలో పాలకులు పాల్గొని పరిష్కరిస్తారా అంటే! సరే ఇక ఆశ్చేతజాతులకు దయాదాక్షిణ్యాలుగానీ, ధర్మాధర్మాలుగానీ, బురదలో కుమ్మరిపురుగు మాదిరిగా అంటనే అంటవువారికి. అటువంటి సందర్భంలో, వారి దగ్గరకు మనం వినయవిధేయతలతో పోయి, అక్రమంగా మీరు మారాజ్యాన్ని వశీకరణచేసుకొని భోగించడం అధర్మంగావుంది గాబట్టి మా సంపద సౌభాగ్యాన్ని మాకివ్వండి అనడం మనకెంత విస్మయ జనకమో, అడిగిన వెంటనే అరటిపండ్లొలిచి చేతిలో పెట్టినట్టు ఇవ్వడం వారికింత విచారణీయం. దానికి మన కాంగ్రెసు నాయకుల సాహసాన్ని కేవలం సహనశ కిమీదకు పరువులే తీస్తారు.

పాపం నిజంగా ఆసహ్యతాశ కియొక్క వృద్దేశ మేమిటో దాని పరమార్థ మేమెయ్యుంటుందో కా సగాక ప్రోతే కా స్తయిన్తా గమనించినట్టు తోచదు. ఇదేమి వైపరీత్యం మహానుభావా అని యే యువకుడైనా హృదయా కదిలి అడిగితే గత్యంతరం లేక నేనని కచ్చితంగా తడుముకోకుండా చెప్పేస్తారు.

అది కేవలం “అందితే జుట్టు అందకపోతే కాళ్లు” అన్న సామ్యాన్ని పురస్కరించుకొని జుట్టు అందకపోతే కాళ్లు పట్టుకొన్నట్టుగా వుంటుంది మన నాయకుల చరిత్ర. దానిలోనూ, ఈ సహనాన్నే ఇరికించి వదలిపెడితారు చేయడానికి మరేమీ తోచక

అయితే ఆ సహ్యాతా శక్తి యొక్క వృద్ధేశ మేమిటో వారు గమనించకపోయినా, మనం వివరించడం కర్తవ్యం గాబట్టి దాన్ని వివరించుదాం. సహ్యాత, అనే పదానికి సహించుట అని నిష్కపటంగా అర్థం చెబుతోందా శబ్దం. అందువల్ల సహించడమే ఆ శక్తి యొక్క పరమార్థమని తోస్తుంది. అయితే సాధ్యమైనంతవరకు, చావగొట్టే శక్తి ఒక టుంటేనేగాని, సహించే శక్తి అంటూ వుండదు గాబట్టి, సాధించేవాడొకడు సహించేవాడొకడుగా సిద్ధమవుతా రింతవరకు. ఇది కేవలం వేదాంతవాదులకు, విరాగజీవులకు సహజ లక్షణమని చెప్పడంలో అతిశయోక్తిలేదు.

నిజముగా మానవ సహజశక్తుల్ని చంపుకొని కృత్రిమ శక్తుల్ని అలవరచుకోవడం మనోచార్బల్యానికి మొదటి హేతువవుతుంది. ఏరోజున మానవునియొక్క వుత్సాహం, సాహసం, ధైర్యం, బుద్ధి, పరాక్రమాలు, హృదయానికి స్వస్తిజెప్పి విరమించుకొన్నాయో, ఆరోజునే ఈ మానవుని అసిపంజరాల నాశ్రయించుకొని దాస్యనామస్మరణో, ఇంకా యేమీ తోచనవుడు రామనామస్మరణో నెలవుచేసుకుంటూ ఆవైరాగ్యం

వేదాంతం రెండే మిగులుతాయి. వాటిని ప్రాపంచికకాంక్ష లాహ్వనించవు.

ఆహవభావాదుల ధమస్థితి నధిష్ఠించి రాజ్యమేలు తాయి. సహజశక్తులూకూ కృశించి నశించుతాయి. కృత్రిమ శక్తులు రెండుడియించుతాయి. ఈశక్తిద్వయమొక్క పరమోద్దేశమేమిటో పరిశీలించడం మన కర్తవ్యం. వీటిపరమార్థం ప్రశాంతమైన శాంతి అని ఆయాశబ్దాలను పురస్కరించుకొన్న అర్థంవల్ల మనకు తేటతెల్లమవుతుంది. శాంతిఅనగానే సౌఖ్యానికి సంబంధించి వుంటుందని ఆ శబ్దార్థంవల్ల మనకు వ్యక్తమవుతుంది.

కాకపోయినా లోకవ్యవహారం గూడా, శాంతమూ లేకా సౌఖ్యములేదూ, అనేగీతికవల్ల శాంతమున్నచోటనే సౌఖ్యముంటుందని ప్రజాసామాన్యానికి సహజస్వభావమైంది మొదట. తరువాత పెద్దలు చెప్పిన సిద్ధాంతాన్ని దిద్దగూడదనే ధర్మంవల్ల పొరపాటుగా మారింది. క్రమక్రమంగా, కాలానుగుణ్యంగా, సాంఘికాచారగుణానుకూలంగా, అలవాటుగా అవతరించింది చివరకు. తరువాత శాంతంవల్ల మనం పొందవలసింది సౌఖ్యమైనప్పటికీ, దానికి వైరుధ్యంగా, కష్టాలనుభవిస్తున్నాం, కారణం కరుణించండి ప్రభూ అంటే, గ్రహపాటని కచ్చితంగా చెబుతారు పెద్దలు. పైపెచ్చు కర్మని గూడా మర్మంలేకుండా సెలవిస్తారు. ఇటువంటి అలవాటు పొరపాటు గ్రహపాటులు బుద్ధికుశలతా హీనత్వంవల్ల సంభవించే దోషాలని శాంతవాదులకు, తీవ్రవాదులకూ, అందరకూ, అర్థమయిన విషయమే,

కాని, శాంతవాదులకు శాంతమే, జీవనాధారం గాబట్టి శాంతం వల్ల లభించే కేశపరంపరలనుగూడా, ఆనందసౌధాలుగా అన్వయించుకుంటారు కృత్రిమవేషధారులై. అందువల్ల సత్య స్థానాన్నలంకరించిన శాంతమేదో, మిథ్యాభూతమైన శాంతమేదో, నిర్వచించడం దుర్ఘటసమస్యగా తేలింది. ఆవిధంగా మితవాదులకు, శబ్దార్థాన్ని నిర్వచించడానికీ కృత్రిమభావాన్ని బదులు తెచ్చుకో గలిగినంత ఆవశ్యకత సంభవించినపుడు, ఆ ప్రశాంతవాదుల కార్యకలాపాలింకెంత కృత్రిమవేషాన్నల వరచుకోవాలో, మనకే విశదమవుతుంది.

అందువల్లనే సాధించేవాడి చేతిక్రింద సహించేవాడు చావడానికి సిద్ధమైనప్పటికీ, శాంతవాదులకు సౌఖ్యాన్నే స్మరణకు తెస్తూవుంటుంది శాంతి కాబట్టి అది శాంతమో, అత్యుత్కృతమైన కేశమో, అర్థం. తెలుసుకొన్న యథార్థవాదులకు విశదమవుతుంది. కాబట్టి కపటమైన భావప్రబోధల నుపసంహరించుకొని, మనః ఫలకాన్ని విస్తృతించేసి సాత్వికభావాన్ని స్థాపించుకొనుట ఆనంద సౌధానికి ప్రథమసోపానం. సాత్వికమనగా పరగత సుఖదుఃఖములను తన అంతః కరణచే భావన చేయుట.

ఇటువంటి సాత్విక లక్షణలక్షితుండైన మానవుడు ఏ ప్రయత్నాన్ని నిర్వర్తించాలన్నా దేశకాలపరిస్థితులను మాత్రం తన దృక్పథంలో పెట్టుకొని కార్యసాఫల్యానికి సంసిద్ధుడవ్వాలి. అంతేగాని, నేబట్టుకున్న కుందేటికి కొమ్ములు మూడేనని వేద పురాణాలను అడ్డంత్తోసి వాదించడం వారధ్యయనంచేస్తూ

పున్న వేదాంత మహిమా విశేషంగాని ఆధునిక విజ్ఞాన లక్షణం గాదు. అయితే ఆధునిక విజ్ఞానం శాంతిని నిరసించుతుందా అంటే ఎన్నటికీ అలాజరగదు. ఇంతమాత్రంలోనే తీవ్రవాదులు శాంతిని కేవలం తృణీకరిస్తారనిమాత్రం ఎన్నడూ తలంచవద్దని విన్నపం.

ఎందువల్లనంటే మన మెన్నిప్రయత్నాలు నిర్వర్తించి స్వరాజ్య సంపదల ననుభవించాలన్నా, దేశవాసుల శాంతి కొరకేగాని, అశాంతికోసం గాదుగదా. అందువల్ల సాధ్యమైనంతవరకు శాంతినే ప్రయోగించి సాఫల్యంపొందడం శాంతవాదులకు తీవ్రవాదులకు సుగమంగానే వుంటుంది. వాద ప్రతివాదాలు లేకుండా ప్రశాంతంగావచ్చే సంఘత్ సౌభాగ్యాల కోసమై, నార్జన్యాలపయోగించడం నిరర్థకమని అందరూ తెలిసినవిషయమే, అయితే అన్నివిషయాల్లోనూ, అన్ని సమయాల్లోనూ ఈశాంతే అన్వయిస్తుందా అంటే, వెగటుగా వుంటుంది కొన్నిచోట్ల. శాంతిని ప్రయోగించేస్థానాన్ని గమనించి సమయానుకూలంగా సందర్భానుసారంగా ప్రయోగించి సాఫల్యాన్నిబొందాలి.

అంతమాత్రమేగాక లోకంలో భిన్నభిన్నరీతుల మానవ మనోవిజ్ఞానాన్ని పురస్కరించుకొని, ఇతరుల శక్తియుక్తులను గమనించి, మన యుపాయకౌశలాన్ని ప్రయోగించి సాఫల్యాన్నిపొందాలి. తరువాత సామదానభేద దండోపాయాలను క్రమపద్ధతిలో నడిపించుట మానవలక్షణం. అంతేగాని హస్తగతమైన వస్తువును దోపిడిచేస్తున్నవారి విషయంలోగూడా

శాంతే స్మరణకొచ్చి సామోపాయాన్ని ఉపయోగిస్తే, వచ్చే ఫలిత మెంతుంటుందో, ప్రకృతమైన మనవిషయానికి అంతే వుంటుంది ఫలితం. నిజంగా శాంతికి పాత్రుడైతే అక్రమానికి వడిగట్టుకోడు. కాబట్టి మన వస్తువును స్వీకరించడానికి ఏ యుపాయమావశ్యకమని తోస్తుందో ఆ వుపాయాన్నే ప్రయోగించి ఆవస్తువును వశీకరణచేసుకోవడం ఆధునిక విజ్ఞానలక్షణ ప్రభావం.

అయితే ఈ విజ్ఞానం అందరియందూ ఒకే విధంగా వుండి పరస్పర సామరస్యాన్ని నెలకొల్పుతున్నదా అంటే లేదు. ఇటు ధనవంతులకు పామర జనానికి భేదభావాలేలా వున్నాయో, అటు సామ్రాజ్యవాదులకు ధనికవర్గాలకు ద్వేష భావాలావిధంగా ప్రబలివున్నాయి. అందువల్ల మనంముందు నిర్వృత్తిచదలచుకొన్న స్వరాజ్యపోరాటానికి గమనించవలసిన విషయాలు చాలావున్నాయి. కాబట్టి కార్మిక సంఘాలుగాని కర్షకసంఘాలుగాని, స్వరాజ్యసాధనాన్ని సాధించి సర్వ సమానత్వాన్ని నెలకొల్పుకోవాలంటే ప్రభుత్వపోరాటానికి ముందుగా నెదుర్కొనవలసిన మర్ఘ టవర్గ మొకటుంది. అదే ధనిక వాదం. అటువంటి ధనికవాదాన్ని దగ్ధంచేయాలి. పెట్టుబడిదారీ విధానాన్ని రూపుమాపాలి. అటువంటి సందర్భంలో సామ్రాజ్యవాదం అట్టే సమసిపోడానికి కవకాశముంది. ఎందు వల్లనంటే సామ్రాజ్యసాధానికి ధనికవర్గాలు స్తంభాలుగా తయారైయ్యారు. అటువంటి స్తంభాలు నరికినతరువాత

సౌధం తలక్రిందులయ్యే సంగతి సామాన్య మానవజాతి కంతకూ తెలిసినవిషయమే.

అయితే భారతీయుల్ని భారతీయులే దగ్ధంచేసుకోవడమా అని విరమించుకోవడమాత్రం భారతీయులకు లక్షణం గాదు. “ధనమూల మిదంజగత్” అన్నట్టుగా ప్రపంచమంతా ధనస్వరూపంగాల్పి లోభమోహ మద మాత్సర్యాల కాట పట్టుఅయింది. బూటకనాటకాలతో కాలచక్రం కలవలె మారి పోతోంది. దేశంలో ఆత్మహత్యలు పరహత్యలు దోపిడీ వ్యాపారాలు అవ్యాహతంగా జరుగుతున్నాయంటే, సామాన్యంగా మూడువంతుల ముప్పాతిక ధనవిషయకమైన కల్లోల ములచేతనే కలతలు బయలుదేరుతున్నాయి.

కాబట్టి దేశంలో ధనానికి స్వరూపం లేకుండా నేవుండి మానవజీవితాని కావశ్యకపదార్థాల నన్నిటని సృష్టించుకొని వస్తువినిమయముద్వారా సమర్థించుకొన్నట్టయితే, ఒకదేశాన్ని మరొకదేశం అమాంతంగా మ్రింగుదామన్నంత క్రోధపూరిత పోరుషా లావేళించడంగాని, త్రుటిలో అరువయినాలుగబద్ధా లాడడంగాని, తటస్థించేవి గావనుకొంటాను.

ఇంతేగాకుండా కంటికిందని కాంక్షాలతలు జనించడమే దుర్లభమయ్యేవి. లేనట్టయితే, సోదరులారా? తమ వాస్తవిక దృష్టిని కాస్త లోకానికి ప్రసరింపజేయండి. దేశములోవున్న పౌర స్పృహభావవైషమ్యాలు, అంతులేని ఆశలతో నిండిన కలకల నినాదాలు, చిన్నవర్గం పెద్దవర్గానికి దాస్యంచేయడం, పెద్దవర్గం చిన్నవర్గాన్ని తమతమ సౌఖ్యాని కావశ్యక వస్తుపరికరాల

కాహుతి చేసుకోవడం, రాక్షస రాజ్యంలాగా, అధర్మాలు, ఆక్రమాలు. అన్యాయాలు అన్నీ మీకు ప్రత్యక్షమవుతాయి.

ఈ అధర్మాలతోపాటు అజ్ఞానంకూడా పూర్తిగా నావరించినట్టు తోస్తుంది. దీనికితోడు బానిసవ్యాపారం స్థిరముగా నాటుకుపోవడం గూడా ప్రబలతార్కాణంగావుంది. ఇటువంటి దేశములో మన బంధువుగాదు మన సాంప్రదాయంగాదు, మన అవివేకత్వాన్ననుసరించి అధికారం చెలాయించడానికి హాజరయ్యారు సామ్రాజ్యవాదులు. అయితే వీరి ప్రధానమయిన వృద్దేశాలేమిటో తెలుసుకుందాం.

వాద ప్రతివాదాలతీర్పులు నేర్పుతో నెరవేర్చడం, దేశానికి తగిన సదుపాయాలను సమకూర్చడం, తరువాత దానికి తగిన కార్యభారం నిర్వహించడానికి ధనం పన్ను రూపేణా వసూలుచేయడం వారు ప్రధానాదర్శాలుగా పెట్టుకొన్నారు రాజ్యస్థాపన బలపరచుకోడానికి. ఇక పాలకుల ఆదర్శాలు పాలితులను దుర్భరమైన దుస్థితిలోకి తీసుకురావడానికానుకూల్యంగా వుంటాయి. వీరు నిరంకుశమూర్తులు. సాత్వికభావాలకు వీరి హృదయాలకూ దూరం చాలావుందని చెప్పడంలో సందేహంలేదు. అందువల్లనే స్వతంత్రించి నోరు మెదల్చేదిక్కులేక మనం బాధపడుతున్నాం. ఆవలించితే పేగులు లెక్కబెట్టి రికార్డుతయారుజేస్తున్నారు వారు.

వారు ఏర్పరుచుకొన్న ఆదర్శాలు కొన్ని వుంటాయి. ఆ యాదర్శాలను పొందే అంతవరకూ వారి బాధ్యత పూర్తిగా ప్రబలివుంటుంది. అదే వారి జీవితానికి పరమావధి అని చెప్పు

వచ్చు నిష్కపటంగా వారి కర్తవ్యం అది గాబట్టి. ముందు వెనుకలు పారజూడకుండా వారు ఆదర్శాలను పొందేలోపల ప్రజలెంత కష్టపడతారో అన్నవిషయంలో మాత్రం వారు జోక్యం కలిగించుకోరు. కారణాంతరాలవల్ల వారి ఆదర్శాలను పొందేలోపల ప్రజల్లో కొందరి ప్రాణాలు పోవడానికి సిద్ధమైనప్పటికీ ఆదర్శాన్ననుభవించాలన్న విషయం మాత్రం విస్మరించరు. అందువల్ల ప్రజాసామాన్యం అధోగతి పాలవుతోందని చెప్పడంలో సందేహంలేదు. సరే వారి తరువాత కొంచెం తక్కువలో పీఠమర్దుల్లాగా ధనవంతులు బీదసాదల్ని బాధించి బంధిస్తున్నారు. అందువల్ల ఏలోటుపాట్లు భారతదేశాన్నధమ స్థితికి తీసుకొచ్చాయో, వాటినే తిరిగి వృద్ధరించుకొని దేశ దాస్య విమోచనంచేసుకోవాలి.

ఆదిలో అజ్ఞానం అంకురించి భారతీయుల్ని బాధపెట్టిన సంగతి అందరికీ తెలిసినవిషయమే. దాన్ని పురస్కరించుకొని బానిసవిధానం పూర్తిగా ఆవరించింది. ఆతరువాత స్వాతంత్ర్య రహితులమవడంలో విస్మయమే లేదుగదా? అందువల్ల సహజంగా వున్న మానవుని వుత్సాహాన్ని సాహసాన్ని ధైర్యాన్ని శక్తిసామర్థ్యాల్ని అన్నిటిని చంపుకొని, కృత్రిమవేషాన్ని ధరించి ఆ భయాన్ని భక్తిని అశ్రయించాం.

అందువల్ల విజ్ఞానమున్నప్పటికీ అజ్ఞానుల పట్టికలో చేర్చుకోబడ్డాం. ధైర్యమున్నప్పటికీ అధైర్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నాం. సహజసాహసాన్ని చంపుకొని సాహసరహితులంగా ప్రవర్తిస్తున్నామంటే స్వాతంత్ర్యరహితుల మవడంచేతనేగాని, శక్తి

సామర్థ్యాలు తక్కువయినందువల్లగాదు. అందువల్ల ఇటువంటి కపటనాటకం మనం నటిస్తున్నామంటే, సామ్రాజ్యవాదుల డాబీక దౌర్జన్యాలముందర ఆగలేక నానని కచ్చితగా చెప్పడంలో సందేహంలేదు. అందువల్ల ఇటువంటి కపటరాజ్యాన్నుండి మనం తప్పించుకోవాలి.

దివ్యజ్ఞానాన్ని ప్రవేశబెట్టి దేశాన్ని దేదీప్యమానంగా ప్రజ్వలించే టట్టు చేయాలి. ఏ దౌర్జన్యసాహసాలను సామ్రాజ్యవాదులనుండి మనం పొందే భయభక్తుల కాహుతిచేసి అధమస్థితి ననుభవిస్తున్నామో, ఆ దౌర్జన్యసాహసాలనే గాక, ఆనిర్వక్ర పరాక్రమాన్ని ఆనైజక ప్రతిభాప్రభావాన్ని, ఆయనీమావిశేషాన్ని విజృంభింపజేస్తూ, భావదాస్యాన్ని భస్మీపటలం చేయాలి. శరీరదాస్యాన్ని చీల్చిచెండాడాలి. మానసికదాస్యాన్ని మంటల పాలుచేయాలి. పిరికి వృక్షాన్ని కూకటివేళ్ళతో పెరికి పారవేయాలి. విక్రమవృక్షాన్ని సక్రమంగా పెంచి పెద్దచేసి స్వాతంత్ర్యఫల రసాస్వాదనం చేస్తేనేగాని భారతజాతికి శాంతి సంప్రాప్తించదు.

కాబట్టి శాంతి అనే పదానికి సౌఖ్యం ఇప్పుడు సమీపములో వుంటుంది. అక్రమాలు అంతర్ధానమయిన తరువాత, అన్యాయాలంతరించిన తరువాత పుష్కలమైన భోజన పదార్థం నిష్కళంకమయిన జీవితానికర్పించిన రోజునే మానవ జీవితానికి శాంతి. దాని పరిణామస్థితే సౌఖ్యం. ఆ సౌఖ్యానికే ఆనందం. ఈవిధంగా మానవజీవితానికి శాంతిసౌఖ్యం సంతోషం హృదయపీఠంలో అధిష్టించినరోజునే సార్థకమైన శాంతి,

కాంతిదాయకమైన, ప్రశాంతమైన శాంతి, ప్రకాశిస్తుంది. అంతే గాని మన కాంగ్రెసు నాయకశిఖామణులు సెలవిచ్చినట్టు శాంతి మితిలేని క్షేత్రాలకు మిత్రతుల్యంగా ఉండదు. భారతయువకులారా? శాంతి అనే పదాన్నిమాత్రం, తిరస్కరించమని, పై చెప్పిన నా విషయాన్ని విస్మరించవద్దని నావిన్నపం. శాంతి మాకు, మీకూ, మరొకళ్లకు, ఇన్నెండుకు, ఈ రమణీయ ప్రపంచంలో జనించిన మానవ పశు పక్షి పిప్పికాది యావ జీవులకు, ఆవశ్యకమైనదే.

అయితే, సమయానుకూలంగా సాగనిస్తూవుండాలి ఈ శాంతి రథాన్ని. అంతేగాని ఇల్లుగాలేటప్పడు శాంతమే భూషణమనే సూక్తిని తీసుకొనిగాని, కల్లుత్రాగేటప్పడు శాంతమే అసహ్యమని తీవ్రత్వాన్నిపయోగిస్తే, వచ్చే ఫలితాలేలావుంటాయో, సమయానుకూలంగా, వుపయోగించని శాంతిఫలితాలలావుంటాయి.

సరే, ఇక శాంతివాదులు సెలవిచ్చే శాంతి ఎలా వుంటుందో, విచారద్దాం. సామాన్యంగా ఈశాంతి రెండువిధాలుగా వుంటుంది. పంచభక్ష్య పరమాన్నాన్ని సేవించి, పర పీడితభావదాస్యాన్ని ధ్వంసంచేసి, పవిత్రమైన ఆనందాతిశయాన్ననుభవించడం, ప్రశాంతమైన శాంతికి లక్షణం, మొదటిది. ఇక రెండోశాంతి, ధనవంతుని దాంబిక దౌర్జన్యాల కాహుతిగామారి, ఎముకలిరిగేటట్టు పనిచేసి, చారెడు గంజికి గజబిజిగా తయారయి, మలమలమాడి, కుషిలి, కృశించి కూర్చున్నవారికి, ఇంద్రియాలమపులోవుండడం దుర్లభం. జర

రాగ్ని చల్లారడానికి సిద్ధమవుతుంది. పాణింకంతం పైకివస్తుంది ప్రశాంతమైన శాంతాకాశములో వాయులీనంగావడానికి, ఉత్సాహాన్ని, సాహసాన్ని, ధైర్యాన్ని, గతక్లేశాలతోనే తిలోదకాలొదులుతాడు. అప్పుడు, ఆయాకారాన్ని జీవమని నిశ్చయంగాచెప్పడానికి వీల్లేదుగాని, జీవచ్ఛవమని చెప్పడం సమంజసంగా వుంటుంది.

అప్పుడతని పంచప్రాణాలు, షట్చక్రాలు, అనంతాకాశ పథంలోవిహరించడానికిసుముఖంగావుంటాయి. ఆ సమయంలో వానిశాంతికి మితిలేదు. అది తెలియనిశాంతి. ఈవిధంగా జీవితానికి శాంతి రెండువిధములుగా వుంటుందని, నా పరిపూర్ణ విశ్వాసము.

ఇందులో, రెండోశాంతి మనమితవాదులకు అనుకూలంగా వుంటుందని, వారి వ్రపన్యాసాలవల్ల మనకు వ్యక్తమవుతుంది. ఈ శాంతిద్వయంలో, ఏది మన కసాధ్యమైనసంపదసాభాగాన్నిస్తుందో, ఏశాంతి మనకు, అనిర్వాచ్యమైన ఆనందాన్ని ప్రసాదిస్తుందో, ఏశాంతి మనకు, అక్రమాల నణగద్రొక్కి, క్రమాలనే కార్యరంగంలోనికి కదముద్రొక్కిస్తుందో, ఉష్ణరక్తం చిందుతూవుండే,యువకశిఖామణులకే అర్థమవుతుంది.

ఇక, ఇటువంటిసందర్భంలో, మన మితవాదుల వ్రపన్యాసా లేలావుంటాయో గమనించుదాం. దానికి ముందుగా, ఈ చిన్నపొత్తాన్ని, పక్షపాతభావాలు పటాపంచలు చేసి వ్రాస్తున్నానని మాత్రం, గమనించి విశ్వసించవలసిన బాధ్యత, మీ యందు పూర్తిగా ప్రబలివుంది.

మనోహారాబ్ధిల్యాన్ని పురస్కరించుకొని, ఇటు ధనిక వర్గాలకు, అటు కార్మికవర్గాలకు, నొప్పిలేకుండా కపటాను సారముగా, హృద్గత వృత్తాంతమొకటైతే, బయల్పరచే విషయాన్ని మరోవిధంగా మార్చి కూర్చి సున్నితంగా మాట్లాడతారు మితవాదులు. కారణమేమంటే? ఎలుకను, పిల్లిబడితే, పిల్లిని, కుక్కబట్టినట్టు, దరిద్రుల్ని ధనవంతులు పీడించడం, ధనవంతుల్ని సామ్రాజ్యవాదులు సాధించడంగా తేలింది ఇక్కడ న్యాయమైన వ్యవహారం. అయితే అక్కడ మన నాయకులు ప్రసంగించే, ఉపన్యాస రసచమత్కృతి, ధనవంతుల టీపార్టీలకూ, పూలదండల పరామర్శనలకు లోటువాటిల్లుతుందనే భయంతో, చక్కనిశైలిలో, ధోరణిమార్చి, సహజభావం నశించి కృత్రిమభావం బయలుదేరి భాగ్యవంతులకు బాధలేని ఉపన్యాసంగా పరిణమిస్తుంది.

సరే ఇక కార్మికసంఘాలనుగాని, కర్షకసంఘాలనుగాని, దూషించడాని కవకాశమే లేదు గదా! లేక అవకాశమున్నప్పటికీ, వాళ్లచివాట్లకు గురికావలసి వస్తుందనే భయముతో, యుద్ధాభిధాను దీర్ఘని వేదాంతాన్ని, సౌఖ్యాన్నివ్వని వైరాగ్యాన్ని, సులువుగా వేదపురాణాలను నిరూపించుతూ, సంకుచితభావాలను సావధానంగా బోధిస్తారు. ఇక్కడకు ప్రత్యక్షంలోవున్న రెండువర్గాలవారిని, పూజించే వదలిపెడతారు భయంచేతనో భక్తిచేతనో. సరే, ఇంతవరకూ, కపటనాటకసూత్రధారుల్లాగా బయలుదేరి, అందరినిఘాషించే వదలిపెట్టారు. వదిలిమాగధులమాదిరిగా పొగడుతూకూర్చుంటే,

సభలో కల్లోలం బయలుదేరుతుందని గ్రహించి, కాస్త స్వస్థత చేజిక్కించుకొని, లేనిపోని ధైర్యాన్ని, పశ్యముందుకు దెచ్చుకొని, అక్కడికిచిత్తవిభ్రమం ద్విగుణీకృతమై భీతినిగాల్పే హృదయంతో, నలువైపులా సి.ఐ.డి.ల కలాల కదలిక లేకుండా వుండడంజూచి, వ్యంగ్యంగా, ధ్వనించేఅట్టుగా, దగ్గరలేని ప్రభుత్వాన్ని, ద్వేషిస్తారు.

అక్కడతో, తలప్రాణం తోకకొస్తుంది మన మితవాదులకు. దానితో, ఈస్వల్పసంతోషస్వాంతాలకు కదలికగలిగి చప్పట్లవర్షం కురిపిస్తారు. మరీసమీపంలోవున్న ఉపనాయకులు, పూలవర్షాన్ని వర్షింపజేస్తారు. ఈవిధంగా మితవాదుల ఉపన్యాసాలు చిత్ర విచిత్రంగావుంటాయి.

ఇక,కచ్చితంగా హృద్గతవృత్తాంతానికి యథార్థస్వరూప మిచ్చి, నిష్కల్మషహృదయంతో పేదల హృదయఫాదులను, కదలగొట్టి, అజ్ఞానగ్రంథులను, పటాపంచలుచేసి, దివ్యజ్ఞాన జ్యోతిని ప్రవేశపెడతారతివాదులు. ధనవంతులు బీదవాళ్లను పెట్టేబాధల్ని చేయించుకొనే శరీరమూసనిక దాస్యాల్ని, ఆకటి చిచ్చుతో చచ్చు పీనుగులై అన్నమో, అన్నమో, అని అలమరుగువారివంక కన్నెత్తి చూడక, మిగిలినరక్తాన్ని పీలుస్తున్న రక్త పిపాసుల శక్తిసామర్థ్యాలను, కన్నుల కట్టినట్టు తాండవింపజేస్తారు.

అప్పటికి, ఈపాటక వర్గానికి, కాస్త నూతన చైతన్యం కలుగుతుంది. తరువాత దరిద్రబాధలు, దాస్యపు నడకలు, ప్రతిబింబిస్తాయి వారి హృదయదర్పణంలో. తరువాత ఈనైచ్యాన్ని

సహించడం దుర్భరమనితోచి వానితో నీటిమర్నాలేనో, చెలియ జేయండి బాబుల్లారా? అని వుదారస్వభావంతో వచ్చి రాని మాటలు మాట్లాడిన పసిపిల్లడు మాదిరిగా, విద్యలేని దోషం చేత, నచ్చులు గొట్టుకుంటూ, నాలుక తడబడుతూ మర్మమంటే ఏమిటో, చెలియని కాడ్కికులు, నోరు తెరచి అడిగితే, పక్కలో బల్లెంలాగావున్న ఇంగ్లీషువారి భాషను బయటకు లాగి, అర్థ గంటసేపు అయోమయోవస్థలో, మునిగి తేలి అడిగిన ఈ బీద జీవితాన్ని, షటప్ అంటాడు పిడుగు బడట్టు. పాప మాపేదజీవితానికి దానియర్థం తెలియనూ, చెలియదు. తెలుసుకోవాలన్నంత తమకం, గూడా గలుగనుగాని, సహజసౌందర్యంతో, తొణికిసలాడుతూవున్న, ఆవదనార విందంలోంచి, పెనుభూతంలా వచ్చిపడిన, ఆశబ్దాన్ని చెవులతో వినకపోయినా, హృదయానికి వజ్రఘాతమయినది గాబోలు, పూర్వక్షణంలో తెరచిఅడిగిన నోరు, మరుక్షణంలో, మూసుకపోవడమే గాకుండా, నోటికి చేయికూడా సహాయం చేసింది, కర్మజాలకతిరిగి చెరుస్తాడేమోనని, సోదరులారా? ఆ రెండక్షరాలమాటకే, హడలిపోయి, ఆపాదమస్తకం కంపిత స్వాంతుడైనవాడు, విచున్పించి అవగాహన చేసుకుందామన్న కుతూహలంగలవాడేలా అవుతాడో, మీకే అర్థమవుతుంది.

ఎప్పటినుంచో ఇప్పటివరకూ, ఈ ఘోరదారిద్ర్యమునకు గాని, ఈ నికృష్టదైన్యజీవిత వ్యాపకానికిగాని తనేగాక, తన కుటుంబ సర్వస్వంతర తరాలవరకూ, ఈ హైన్యజీవనమే బీదల హృదయపాదల్లో కరడుగట్టి కరగడంలేదంట? ఇదిగో

ఈ అడిగితేనుకొనే భాగ్యంకూడ లభించని కారణమేనని స్ఫుటంగా అందరికి స్ఫురించుతోంది.

అయితే ఇటువంటి డాంబికప్రచారానికి, చార్జ్స్ రాజ్యానికి, కేవలం ధనవంతుల విజ్ఞానవైపరీత్యమా, లేక ధన మదాంధులవడంచేత కన్నుమిన్ను గానక, నెరవేచ్చిన దారుణకార్యకలాపాలా? అని ప్రశ్నించుకుంటే, మన కవ గాహనమయ్యే విషయమొక్కటే.

అసలు, ఈ అనంత విశ్వాంగణంలో, సమస్తవస్తువులూ, రామణీయకాన్ని రంజింపజేస్తున్నాయి. నవ్యనాగరికత్వాని కాను కూల్చివేస, పదార్థజాలం, పండి నిండి దండిగావుంది. హృద యాని కమందానందాన్ననుగ్రహించాలంటేగాని, శరీర సౌఖ్యాన్ని సమకూర్చాలంటేగాని, కన్నులకు మిన్నంత పండు గలను ప్రదర్శించాలంటేగాని ఈవిశ్వాంగణమే సమర్థమయింది.

ఇంత సంతోషసౌరభాన్ని, ఇపుసొంపులతో సంతరింప జేసే, సంపదరావడానికి, మార్గమేదోనని, విచారించుకుంటే, వైజ్ఞానికుల శరీరమానసిక నైపుణ్యవిశేషమని మనకు సులువుగా బోధకమవుతుంది. ఎంతవస్తుసంచయమున్నా, అదరూ, అన్ని రకాల వస్తువులను సృష్టించుకో గలుగుతున్నారని, ఒకడే వలసిన పరికరసముదాయాన్ని సమకూర్చ లేకపోతున్నాడు. దానికి కేవలం విజ్ఞాన హైన్యమని మాత్రం చెప్పడానికి ఏల్లేరు గాని, దేశకాలపరిస్థితుల మార్పువల్ల సమకూర్చుకో లేక పోతున్నాడనిమాత్రం వ్యక్తమవుతోంది. తరువాత వస్తువిని మయము తగ్గినట్టు తోస్తుంది. అందువల్లనే ధనానికి విలువ

అధికమయింది. ఎందువల్లనంటే స్వయంకృతవస్తుజాలం చాలక మిగతా తన కావశ్యక పదార్థాలను, స్వీకరించాలంటే, ధనం మితిలేని అవసరమనిపించింది. ఆవిధంగా కాలప్రవృత్తులు పరిణామించుతూ వుండేసరికి, స్వయంగా వస్తువులను, తయారు చేసుకోవడం బద్ధకమై, సోమరిపోతులుగా సిద్ధమయ్యారు కొందరు.

ఆ సమయంలో, వస్తూత్పత్తిచేసే వైజ్ఞానికులు తక్కువయ్యారు దేశంలో. అప్పుడే వస్తువులకు గూడా, విలువ హెచ్చింది. దాని ననుసరించే, ధనానికి అంతులేని అవసరం సిద్ధించింది. లేక కష్టపడి వస్తువులను తయారుచేసినవాడే, ఈ సామ్రాజ్యంబరంలో విహరించాలిగాని, సోమరిపోతులకు, ఈ సామ్రాజ్యం అనవసరమని చెప్పడానికి, అధర్మాలు ఆకాలంలో జీర్ణంకాలా. అంతటితో, వస్తుసృష్టినిచేసే సృష్టికర్తలకంటే, ముష్టికర్తలకు, ధనం చాలా అవసరమనిపించింది.

తినే తిండిదగ్గరనుంచి, కట్టేబట్టగూడ కొనవలసివచ్చింది గాబట్టి, ఈవిధంగా ధనాన్నిమార్చి, వస్తువులను తీసుకొనే సోమరిపోతులు, వస్తువులనుమార్చి ధనాన్నిగ్రహించే మహానుభావులు, బయలుదేరారు. కాలుక్రిందబెట్టని సుకుమారమూర్తులకు లెక్కలేనంత ధనమవసరమన్న సంగతి సర్వజనవిదితమేగదా? అక్కడనుంచి డాంబికాలు, ఛార్జన్యాలు, దోపిడివ్యాపారాలు, సాగించి మిగిలిన కార్మికులకు కర్షకులకు పాటకజనానికి, వారి వారి మూఢత్వాన్ననుసరించి, కొన్ని

ధర్మాలు, మరికొన్ని నీత్యపదేశాలు, నూరిపోసి, ధనాకర్షణ
యంత్రాన్ని ప్రయోగించి కార్యసాఫల్యాన్ని పొందుతున్నారు.

• అక్కడనుంచే, దోపిడివ్యాపారాంకురాలు, పొటమ
రించాయి దేశంలో. క్రమక్రమంగా, ఆసోమరిపోతులే లక్షాధి
కారులుగానూ, కోటీశ్వరులుగానూ, సిద్ధమయ్యారు. దోపిడి
దోయించుకొన్న పామరవర్గం నేడు భిక్షాధికారులై మనకళ్ళ
ముందు ఇళ్లులేని కారణంవలన ప్రతిబింబిస్తున్న సంగతి అందరికీ
అర్థమైన విషయమే. లేక శరీరకష్టంచేత కేవలం కోటీశ్వరులైన
వాళ్లు మనదేశంలో చాలాతక్కువేనని నాయనుభవం.

ఎందువల్లనంటే, ఆవిధంగా కష్టించినవాళ్లు కోటీశ్వరు
లైతటయితే ఈరోజున భారతదేశంలో, కార్మికవర్గం కర్షకవర్గం
పాటకజనం లక్షాధికారులై హంసతూలికా తల్పాల్లో సంశ
యంలేకుండా ఆనందించడగ్గవారే? అందువల్ల ఆధర్మం,
అక్కడ, అన్వయించకుండా, కష్టించినవాడే, భ్రష్టుడైపోవడం.
సోమరిపోతు సౌఖ్యాన్ని పొందే ధర్మం తయారైంది. కాబట్టి
దోపిడి వ్యాపారాలు దొంగవ్యాపారాలూ లేకుండా, కష్టం
తోనే కాంచనవర్ణసౌధాలు నిర్మిస్తున్నారనిమాత్రం తలంచవద్దు.
నిజంగా ఒకధనికుడు మేడగడుతున్నాడూ, అంటే ప్రక్కన పది
కొంపలు అమాంతంగా ఆరుపుతున్నాడనే అర్థంచేసుకోవాలి
కాని, కష్టించి కడుతున్నాడని మాత్రం తలంచవద్దు. ఒక ధనవం
తుడు సరదాగా ఆకాశవిమానమెక్కి, అంతరిక్షాన సంచరిస్తున్నా
డంటే? ప్రక్కన వందమంది పాటకజనం పడిగాపులుబడుతూ

నడవలేక బాధపడుతున్నారని సులువుగా బోధకమవుతుంది మనందరకు.

• అయితే మొదటనుంచీ జరుగుతూవున్న ఈ దోపిడి వ్యాపారాలకు, కొన్ని తాంత్రిక మంత్రోపదేశాలు, శాంతి సమరసన్నాహాలు ప్రధానంగాలుగా బట్టి. అగ్నికి వాయువు సహాయమైనట్టు, ధనవంతులకు, ప్రజల అమాయకత్వాన్నను సరించి, బ్రాహ్మణుల మనిషేరు బెట్టుకొన్న వింతజాతి కొంత, సహాయంచేయడం మొదలు పెట్టింది.

వీరు సామాన్యంగా, అప్పుడు ధనసంపాదించిన సోమరి పోతులకు, సహాయకార్యదర్శులుగా నుండేవారని తోస్తుంది. కారణమేమంటే? అప్పటి వారినో వీరే విజ్ఞానవంతులని చెప్పడంలో సందేహంలేదు. అందుకు జీవనోపాధికి వారినే ఆశ్రయించారా? సాధనిర్మాణాలుచేసి రానురాను సోమరిపోతులు సాభాగ్యాన్ని పొందడంతోనే, వారికి మార్గదర్శకులై, మంత్ర శాస్త్రాలు బోధించిమంత్రిత్యాన్ని స్వీకరించారా? తరువాత వారి జట్టుకాస్త వీరిహస్తగతమై పూసుకుంది. అక్కడనుంచి బ్రాహ్మణజాతి ధనవంతుల్ని వేదపురాణాలతో, నీతిశాస్త్రాలతో వశపరచుకున్నారంటే, మనం విస్మయమొందే, అవసరంకూడ వుండదు. వారి ననుసరించే వారికింద దాసులుగాబట్టి, కార్మికులు, కర్షకులు, పాటకవర్గం, అంతా అమోదించినదా సిద్ధాంతాన్ని, తదితర వర్గాలకంటే, ఈ బ్రాహ్మణేరోజున, తెలివిగల వారనిపించుకున్నారో, ఆరోజునే పండిత శాలువలతో పీఠాన్నిధిష్ఠించారు.

సామాన్యంగా, తెలివెంతమాత్రం లేని మూఢజీవికి, తెలివిగలవాళ్లను చూస్తే భయంలేకు గాని, ఒక విధమైన జ్ఞానంగలవాడికి, తనకంటే ద్విగుణీకృతమైన జ్ఞానంగలవాణ్ణి చూస్తే భయము భక్తి రెండూచేరి, తన కతీతమైన దేవతలాగా తయారుచేస్తాయి ఆతలకాయగల వ్యక్తిని. ఇక ఆపండితుని నోట్లనుండి వచ్చినమాటంతా, అమృతప్రాయంగా పుట్టుంది. ఈ అమాయకపు జీవితాలకు, నిజంగా పండితుల బుర్రల్లో నుంచి స్రవించిన పదార్థమే వేదపురాణాలుగా పరిణమించాయి వాటిని స్వయంగా వ్రాసిపెట్టినట్టు ప్రజాసముదాయానికి తెలిస్తే విలువతగ్గి విశ్వసించరనే విశ్వాసంతో, మనకతీతంలో వున్న భగవంతుడు సృష్టించాడని ప్రబల తార్కాణాలతో, తరిగిపోశారు. సరే ఇక ఆభగవంతుడున్నాడో, లేడో, తరువాత విమర్శించుదాం.

ముందావేదాల పరమార్థమేమిటో, పురాణాల యీ దార్ధ్యమెంతో, విమర్శించుదాం. నిజంగా వేదాలను మేము నమ్ముమనిగాని, పురాణాలను మేము విశ్వసించమనిగాని, కచ్చితంగా చెప్పడం విరుద్ధవాదానికి మార్గదర్శిగావుంటుందని చెప్పడంలో అతిశయోక్తిలేదు. అయితే వ్రాసినవేదాన్ని అక్షరం విడచిపెట్టకుండా ఆలకించి ఆచరించవలసివుంటుందా? అంటే, అదిమూఢత్వానికిగాఢమైన తార్కాణంగావుంటుంది. అంకుర్లు విజ్ఞానదృష్టితో, విమర్శనాదృష్టితో దేశకాలపరిస్థితుల పరిణామ సరిణితో, పరికించి పరీక్షించి, దోషాన్ని పరిత్యజించి శేషాన్ని స్వీకరించాలి.

ఎందువల్లనంటే అప్పటిదృష్టితో తీర్చి కూర్చిన వేదాలు, ఇప్పటిదృష్టికి వైకల్యంగావుంటాయి. కారణం అప్పటి మానవ జాతి పశుత్వంలో వుండడంవల్లనే. అందుకు తార్కాణం ఈ నవీననాగరికతను నాలుగడుగులు వెనక్కు నడిపించితే మానవత్వంమారి, పశుత్వంలోకి జేరిచివరకు క్రిమికీటకాదుల్లో జేరుతుంది. అందువల్ల పూర్వం పశుప్రాయంగా వుండేవారు మానవులు ఆ మూఢత్వా న్నునుసరించి విమర్శనలేకుండా ఆమోదించారా వేదాల్ని. తెలియనివాళ్లుగాబట్టి దేవుడు వ్రాసిందన్నా ఒప్పుకోవాలి. దయ్యం వ్రాసిందన్నా ఒప్పుకోవాలి ఆస్థితిలో వారున్నప్పుడు ఆ వేదాలు మహాప్రసాదాలుగా ఉండేవి. పామరజానానికి. ఇప్పటి విజ్ఞానశ్రోతల కలజడి, ఆందోళనకలిగించి కలవరబెడతాయి. కాబట్టి, ఆకాలానికి ఆ ప్రజాసముదాయానికి ఆ వేదాలస్వయించాయి గాని ఈకాలపరిస్థితులను పురస్కరించుకొని అడుగు తప్పకుండా వేదాన్నంగీకరిస్తానంటే మాత్రం మూఢత్వానికి స్రధాన లక్షణమవుతుంది.

తరువాత పురాణాల్లోకి దించుదాం వ్యవహారాన్ని. భారతభాగవతాలను కేవలం త్రోసిపుచ్చడం సమంజసంగాదు గానికొంతసంస్కారం చేయించి విశ్వసించాలి. రామాయణంలో జెప్పిన రాముణ్ణి సాక్షాత్తు ఏదేవతనో, దయ్యచునో వీరపూజలు చేసి, చేసే ఘోరకార్యాలు మానకుండా వుండేకంటే, వాడూ ఒక మహత్తరమైన విజ్ఞానసంపన్నుడు. తెండ్రియూజ్ పరిపాలించిన సహజసౌజన్యశీలుడు అనేభావంతో రాముణ్ణి అనుసరించితే కొంతవరకు వీలుగానేవుంటుంది. అసలు రామాయణం

వ్రాసిన వాల్మీకిులవారి సహజోద్దేశాన్ని, రామాయణం యొక్క వృద్దేశాన్ని విమర్శించి చదివితే మన మిత మూసభక్తులమై; చైతన్యహితమైన రాళ్ళనుపూజించుతూ, వాటికోసం బీదలనోళ్ళుగొట్టి కోట్లరూపాయలు ఖర్చుపెట్టడం సంభవించేదేగాదు.

కవిగారిఉద్దేశాన్ని, కథలో విషయాన్ని గమనించి, రాముని ఉదారస్వభావాన్ని, అతని దాతృత్వమహిమా విశేషాన్ని, తెలుసుకొని, సత్యవాక్పరిపాలనాశీలురై అందరూ రాముళ్ళమాదిరిగా సిద్ధమై, దేశాన్నిఉద్ధరించుకోండి అని సామాన్యంగా కవిగారియుద్దేశమనుకుంటాను. సరే ఇక దానికి ప్రతిరూపంగా మనం చేసే కార్యకలాపా లేలావుంటాయో విచారించకుండాం. రామకథలోవున్న నడకనుమాత్రం గమనించి నడవడం మానేశారు మొదటిప్రశ్న.

తల్లిదండ్రులమాట విసకుండానే ఎదిరించి రాముణ్ణి పూజించేవా రనేకులున్నారు. అదిమాత్రం కథావిధానంలోవున్న రహస్యోద్దేశానికి అమితవైరాగ్యం. రాముడు ఏకపత్నీ వ్రతుడని చెప్పతూ ఎనమండ్రుగుని వెంబడించి తిరిగే మహానుభావు లనేకులున్నారు. ఇన్నిటికంటే విచారించదగ్గ విషయం మరొక్కటుంది. రాముడూ మానవుడే గాబట్టి మన తాతముత్తాతలు మాదిరిగానే కాలధర్మం పొందాడు. సరే చచ్చిపోయినవాణ్ణి గురించి కాస్తవిచారించి ఆకథలోవున్న నీతిని నేర్చుకొనేదిపోయింది సరిగదా? రాముని బొమ్మలుచేసి, చిన్నపిల్లలు మంటిబొమ్మలుచేసినట్లు పూజలు పునస్కారాలు

నైవేద్యాలు, పైవైద్యాలు చేయడం ప్రారంభించారు. నీతిని విడచిపెట్టి, చచ్చిపోయినతరువాత గాల్లోగాలి లీనమైపోయిందనే అన్వయం సులువుగా దొరుకుతూవుంటే, పోయినవాడు మళ్లావస్తాడనిగాని, మోక్షమిస్తాడనిగాని, రక్షించుతూ, తప్పు చేస్తే శిక్షకూడా అతనే పురమాయిస్తాడని పిచ్చి వేదాంతం లోకిదిగి క్లిష్టాన్వయంలోకి పోవడం మర్ఘటమన్న సంగతి వీరి కెందుకుతోచదో, అంశ-వల్ల పురాణాలు వ్రాసిన వుద్దేశాన్ని గమనించకుండా చదివి, ప్రధానమైన గుణాన్ని విడచి పెట్టి, చైతన్యరహితమైనవాణ్ణి, స్వరూపరహితమైనవాణ్ణి, అటువంటి వానిపేరు చెప్పుకొని గుళ్ళల్లోకిచేరి వుపవాసాల పేరు చెప్పుకొని కఠినలంఘనాలకెందరో ఆహుతవుతున్నారు.

కాబట్టి, ఆ దృష్ట్యాపురాణపఠనం బూడిదలో పన్నీరు పోసిన చందమేగాని, వేరేప్రయోజనంలేదని సగర్వంగా జెప్పువచ్చు. ప్రతివానికి మన కఠీతమైన వ్యక్తాకడు అంతరిక్షాన సంచరిస్తున్నాడనీ, పుణ్యపాపాలు నగరస్వరూపం దాల్చి, ఆకాశంలో ఒకటి, అధోలోకంలో ఒకటి, వున్నాయనిన్నీ పిచ్చినమ్మకాలు పట్టుకొని చాలామందిని బాధిస్తున్నాయి. కాని, అటువంటి రజ్జుసర్పభ్రాంతికి భీతిల్లడం మనోచార్బల్యమేగాని, మరేమీలేదు.

మన కఠీతమైన పదార్థ మొకటుంది. అది మనకు స్వరూపాన్నిచ్చేదే, సులువుగా తపస్సులు చేయకుండా సిద్ధించేదే, దానికే వీరపూజలు, ఘోరతపస్సులు, ఉపవాసాలు, మూఢనమ్మకాలు, గాఢమైనవ్రతాలు ఇత్యాదికషర్గంతో సంబంధ

మేమీ లేను. అయితే వుండవలసిందొక్కటే. అతిమహాత
రమైన విజ్ఞానం. అయితే ఆ విజ్ఞానం అతీతమా అంటే? ప్రయ
త్నం లేనివానికిగాని, ప్రయత్నించు వాని కతీతమే గాదు.
అసాధ్యమైనదైనా సులువుగా హస్తగతమై పూరకుంటుంది.
జతనమొనరించు వారికే జతపడుసిరి, అని విజ్ఞానవంతులు
చెప్పిన సూత్రాన్ని సులువుగా తొలగించడాని కవకాశ
ముంటుందా? లేను. ప్రయత్నించి ఫలసిద్ధిని పొందడంలో ఆస్తిక
మతం వారికి నాస్తిక మతంవారికి ఒకటేక్రియ.

వారు చెపుతున్నారు? భగవంతుని ప్రయత్నించిన
వాడే పొందగలుగుతాడుగాని, ప్రయత్నించనివాడు పొంద
లేడని కచ్చితంగా చెపుతున్నారు. ఇంతరకూ వారికి మనకూ
దగ్గరబాంధవ్యమున్నట్టే తోస్తుంది. అయితే వారికి మనకూ
మనస్సులు భేదించిందెక్కడయ్యా అంటే? మనమనుకుంటున్న
విజ్ఞానాన్నే భగవంతుడని పూజోపచారాలు చేస్తున్నారు
వారు వీరనుకుంటున్న భగవంతుణ్ణి విజ్ఞానమనుకొని తీవ్రంగా
చదివి పరీక్షలయందుతీర్ణుల మవుతున్నాం మనము.

అయితే సహజమైన సత్పదార్థమొకటే. వారికి
మనకూ, అయితే దాన్ని భావనచేసుకోవడంలో భేదంపుట్టి
బాధలుపడుతున్నాం భావనలోనే భావిప్రపంచ సౌభాగ్య
మంతా నిండివున్నది గాబట్టి పొందవలసిన సత్పదార్థాన్ని
పొందడానికి ప్రయత్నిస్తూ భావనలో మార్పుచేకూర్చుకొని,
భావి ప్రపంచ సౌభాగ్యసాధానికి ప్రథమ సోపాన మేర్పరుచు

కోవాలి. ఆభావనాపరివర్తనపైనే భారతాభ్యుదయం ఆధార పడివుంది.

మన భావనాఫలకంలోనే భావిజీవితముద్రలు ప్రతి ఫలిస్తున్నాయి కాబట్టి, స్వయంపోషకత్వంకంటే పరోపకారమే మిగుల శ్రేయస్కరమనిస్తే, అందులో దేశసేవచేయడం మానవ లక్షణమనిస్తే, దేశసేవే చివరకు దేశసేవయే దైవసేవయని వేదాంతులు పండితులు సెలవిస్తున్నారు.

కాబట్టి ఏకక్రియాద్యవ్యర్థకరీబభూవ. అన్నట్టుగా ఒక పనిచేయడం ప్రారంభిస్తే రెండువిధాలు అన్వయించాలిగాబట్టి, దేశసేవ నిర్వర్తించాలంటేమాత్రం భగవంతుడనే వాడు వేరే వున్నాడనే దృష్టిపెట్టుకుంటేమాత్రం దేశసేవకు పాత్రుడుగాడు. ఎందువల్లనంటే భగవంతున్నాడనే భావంవున్నట్లయితే, పుణ్య పాపాలు స్వర్గనరకాలూ, జన్మకర్మలూ, జీవహింసలూ సర్వము సిద్ధమవుతాయి. దానితో వేదాంతం నాటుకుపోతుంది. వెంటనే వైరాగ్యం సిద్ధమవుతుంది. తరువాత సర్వసంగపరిత్యాగం సంభవించేస్థితి ఎలాగూవుంది.

ఈ విధంగా ఆస్తికులవిధానం ప్రబలిపోతుంది. సర్వ సంగపరిత్యాగంచేసిన వాళ్లకు సంసారమే లేదు. సంసారంలేని వాళ్ళకు స్వగ్రామంలేదు. స్వదేశంలేదు. అప్పుడు దేశానికి భిన్ను లవుతారు. వారే చివరకు వారికి తెలియకుండానే దేశద్రోహులుగా మారుతున్నారు. దేశంలో పుట్టి దేశాన్ని సంరక్షించు కోడానికి మారుగా దేశద్రోహులవడంకంటే, అజ్ఞానముగానీ, అమాయకత్వంగానీ, మరొకటిలేదన్న సంగతి జగద్విదితమే.

ఇంకా ఆస్తికులను విమర్శించవలసిన ఘట్టంకొంతుంది. మనకంటే అతీతమైనవాడున్నాడని, ఎప్పుడైతే హృదయ ఫలకంబో ప్రతిఫలించిందో, అప్పుడే సర్వకార్యభారాన్ని వాడి యందేవుంచి చేయతగిన కార్యకలాపాల్లోగూడా, తా ససమర్థుడైనట్టూ తనవల్ల జరిగేపని కొంచెంగూడ లేనట్టు ప్రవర్తిస్తాడు. ఏదైనా ఒక మహత్తరమైన సాధనాన్ని నాధించి నాశల్యం పొందినట్లైతే, ఆ భగవంతుని కరుణాకటాక్ష వీక్షణ ప్రసారమే నని సంతసం పొందుతాడు. లేక విఫలమనోరథుడై తేమాత్రం తన్ను తానే దూషించుకుంటాడు ఆ భగవంతునికి సాబంధం లేనట్టు. నిజంగా మనిషా విశేషంతో కార్యసిద్ధిని పొందుతున్నాననిగాని, ప్రయత్న లోపంచేతనో, బుద్ధిలోపంచేతనో అపజయంపొందుతున్నానని తలచక రెండుచోట్ల తానే కర్తగా వుండి, ఆత్మను విశ్వసించని విశ్వాసఘాతకులుగా సిద్ధమవడానికి కారణమేమో అగమ్యగోచరంగావుంది. అందువల్ల ఆత్మ ద్రోహులని సంశయంలేకుండా చెప్పవలసివుంటుంది.

ప్రత్యక్షతార్కాణాలతో ప్రబలంగా సమాధానంచెప్పే హృదయాన్ని విశ్వసించకుండా వుండడం, పరోక్షంగా అంత రిక్షాన సంచరిస్తున్నాడని ఆకాశపుష్పంమీద అపేక్షపెట్టుకున్నట్టుగా నటించడం వాటికీ మనకూ, అమిత వైరుధ్యం అందువల్ల దేవుడున్నాడనేవాళ్ల పరిస్థితులెలా విషమించాయో చూడండి.

వేదాంత వైరాగ్యాలవల్ల సన్యాసిత్వం సమీపించడం తరువాత సర్వసంగ పరిత్యాగ మవలంబించడం దేవుడున్నా

డన్నందువల్ల మొదట ఆత్మద్రోహిగా మారి తరువాత దేశ ద్రోహిగా పరిణమించడం సంభవించింది. ఇక దేవుడులేమూ దయ్యములేమూ వున్నది మహత్తరమైన దివ్యజ్ఞానమేనని కృషి చేసేవారి పరిస్థితులెలావుంటాయో పరికించుదాం.

నిజంగా భగవంతుడనే వాడున్నాడనుకోవడం పూజించడం విపరీతమైన అజ్ఞానం తప్ప మరేదీగాదు. ఏది మనకగమ్య గోచరంగావుందో దాన్ని భగవంతునిగా భావిస్తున్నారు మన వారు. తెలివితక్కువవల్ల తెలుసుకోవలసినదాన్ని గమనించ లేక దాన్నొక దేవతగానో, దయ్యంగానో ఆరోపిస్తున్నారని నా విశ్వాసము. అందుకు చిన్న తార్కాణంతో మీరనుకున్న దేవుణ్ణి కాస్త విమర్శించి తెలుసుకుందాం గమనించండి. వర్షాలు కురుస్తున్నాయంటే, (మేఘనాథుడు) ఇంద్రునియొక్క కరుణా ప్రపూతమైన హృదయం చల్లబడితే మనం మనదేశం చల్లగావుంటామనిన్నీ వర్షం కురిపించడానికి కర్త అతనే ననిన్నీ తను కన్ను తెరిస్తే ప్రపంచంపండి నిండి వుంటుందనిన్నీ, కన్ను మూస్తే ఎండిపోతుందనివాణ్ణి మ్రొక్కేమ్రొక్కులు మనకు మిగుల తార్కాణాలుగావున్నాయి. అది అజ్ఞానంలోవున్నప్పుడు అంధకారస్వరూపమే ఇంద్రుడుగానూ, చంద్రుడుగానూ, భ్రాంతిని గొల్పింది.

ఇక విజ్ఞానదృష్టితో పరికిస్తే, మేఘమంటే, ధూమజ్యోతి స్సలిలమరుతాం సన్నిపాతః అని కాళిదాసుగాడు తన కల్పిత కావ్యంలో నిర్వచించారు. అందువల్ల పొగ కాంతి నీరు వాయువు సమ్మేళనాస్వరూపమే మేఘమని మొదట వ్యక్తమయింది.

దాన్ని వైజ్ఞానిక ప్రతిభావిశేషంచేత ఇతరదేశస్థులు గాలివిమానాన్ని విర్మించి, మేఘం దగ్గరకుపోయి, ఇసుక ప్రియోగంచేసి మంచుగడ్డవలె అర్ద్రిస్వరూపంతోపున్న పదార్థాన్ని చిత్రవధ చేసేసరికి చైతన్యంకలిగి కరిగి స్రవించింది వర్షంగా. ఇంకొకని స్వరూపంగాడా లేదక్కడ అనుకున్నవాడు లేడక్కడ. కార్యం సిద్ధించింది. సహజంగావున్న సత్పదార్థమే బయటబడిందక్కడ. అందువల్ల అజ్ఞానదశలో ప్రతిఫలించిన ఇంద్రచంద్రాదులు విజ్ఞానదృష్టికి భీతిల్లి అంతర్ధానమయ్యారు గాబోలు. సహజ స్వరూపాలే నిలచివున్నాయా ప్రదేశంలో. అందువల్ల పొందవలసింది విజ్ఞానాన్నిగాని, భగవంతుణ్ణి గాదు. అందువల్ల భగవంతుడనేభ్రాన్తి ఎవరికైనా వుందంటే? ముందు అజ్ఞానం పూర్తిగా ప్రబలివుందని చెప్పడంలో సందేహంలేదు. కాబట్టి ఆస్తికులనుకుంటున్న భగవంతుని దివ్యజ్ఞానంక్రింద మార్చుకుంటే, వానికి మనకూ సమానమగుతుంది.

ఎప్పుడయితే దేవుడు
ఆరోజునే పుణ్యంలేదు పాపం
కాలు అంతర్ధానమవుతా
దాలుస్తాయి. లేక ఇవన్నీ
ఇందులో ఏ ఒక్కసూ,
వాదాలకే ఎదురు
పరీక్షించుదా

నామో,
స్వర్గనర

వుంటుండనియు, ముందు కర్మతరువాత బుద్ధి అని నూరిపోశారు పామరజనానికి. నిజంగా దాన్ని విమర్శించేబుద్ధివుంటే, ఆనూక్తిని వారప్పుడే ప్రపసంహరించుకొనేవాళ్ళు. అదిలేక వారండు కంగీకరించి, ఈ పామరవర్గం తుదబాధను భరించలేక మలమల మాడిపోతున్నారు, కోటానుకోట్లు కారణం కటాక్షించండి అని ప్రశ్నించిది. అందుకు పండితమండలికి శ్లోకాలు తక్కువగా వుంటేగా? మాటలుచెపితే బూటకాలుగా వుంటాయని గ్రహించి, పామరజనమంతా కవిత్వమంటే భగవంతుడు వ్రాశాడనే భ్రాంతిలోవున్నప్పుడు భక్తిపూర్వకంగా కొన్నిమాటలకు శ్లోక స్వరూపమిచ్చారు.

శ్లో॥ అదానదోషేణభవే ద్దరిద్రః, దారిద్ర్యదోషేణ
కరోతిపాపం పాపశ్చ నరకప్రయాతి, పునర్దరిద్రః పున
రేవపాపీ, అని చెప్పేవారు. దీని పరమార్థ
మేమిటంటే దానంచేయని దోషంచేత దరి
ద్రుడవు దోషంచేత పాపంచేస్తాడనిన్నీ
పాపంచేస్తాడనిన్నీ తిరిగి దరిద్రుడుగాను
కం చెప్పేవారు. అయితే
ఈ మహాప్రసాదంగానే
గుసూత్రాలు తారు
ఈ కర్మముం
అగ్రస్థాన

తుంది. కర్మనే సరికల్ల నిర్వర్తించే కార్యకలాపములని స్ఫుటంగా స్ఫురించుతోంది. అటువంటి సందర్భంలో భావోదయం కలిగిన తరువాత కార్యరంగంలో ప్రవేశిస్తాడో, లేక కార్యరంగంలో ప్రవేశించి పని నిర్వర్తించుతూ, నేనాపనిని చేయాలే? అని నిర్ణాంతపోతాడో, పక్షపాతభావాలేని భారతీయుల కర్మమవుతుంది. సందేహముంటే, చిన్నసామెతగూడ నిరూపించుదాం.

నేనుకాశీ వెళ్లాలని సంకల్పించుకొని మరునాడు సతీ సమేతంగా, సామగ్రి తీసుకొని కాశీ మూడురోజులకు చేరాననుకోండి. సంకల్పమనే బుద్ధికలిగినతరువాత ప్రయాణించానో, ప్రయాణించేస్తూగాని, కాశీవెళ్లిగాని, సంకల్పించుకొన్నానో కాస్తపరిచించండి. ఏ విధంగాచూచినా ఆ సూత్రకారుడు ఈ నాటికి పాత్రుడుగాడనిమాత్రం హృదయంలో వుంచుకోవాలి. అందవల్ల విమర్శించితే, ఈ సూత్రం తాడు మారైనట్లు, ప్రతి విషయాన్ని పరిశీలిస్తే, అజ్ఞానమనే ఆవృతిపోయి, లోపల సత్పదార్థం బయటపడుతుంది. అజ్ఞానంయొక్క వృద్దేశం నూతనమైన కృత్రిమ స్వరూపాన్నారోపించడం. విజ్ఞానంయొక్క వృద్దేశం సహజమైన సత్పదార్థాన్నే నిరూపించడం. ఈ విధంగావుంటాయి ఈ రెంటివ్యాపారాలు. ఆ విధంగానే రెండోసూత్రం గూడా, దానంచేయని దోషంచేతనే ఈ విధంగా దరిదులు పాపాత్ములవుతున్నారని నెలవిచ్చారు.

దానిసంగతిగూడా కాస్త పరిశీలించుదాం. పాపంగాని పుణ్యంగాని, పున్నట్లయితే, ప్రపంచంలో మానవులు ఎక్కడెక్కడయితే పున్నారో అక్కడక్కడల్లా పుండవలసిందేగదా?

సరే అంతవరకూ బాగానే వూకొట్టుతారు. సరే దానికిగూడా చిన్నసామ్యం చెప్పకుండాం.

ఏ తర్కవిత్తర్కాలకైనా తార్కాణంవుంటేనేగాని విశ్వసించడాని కనుకూలంగావుండదు. మనదేశంకంటే చాలా చిన్నది రష్యాదేశం. అక్కడ జనసంఖ్య పద్దెనిమిదికోట్లవరకూ వున్నారు. వారిని జారుచక్రవర్తి పరిపాలించుతున్నాడు. అతని హృదయం సామాన్యదృశ్యమని ప్రజలనుపెట్టే బాధలవల్లనే వ్యక్తమవుతుంది. తీవ్రతరమైన బాధాజ్వాలల కాహతిచెస్తున్నాడు ప్రజాసమూదాయాన్ని, మనదేశంలో ఏడుకోట్లమంది తిండిలేక బాధపడుతూవుంటే అక్కడ తొమ్మిదికోట్లమంది మితిలేని దరిద్రావస్థలోనున్నారు. అక్కడగూడా ఈవిధంగానే ఈ శాస్త్రాలే అన్వయించాయి కొన్నిరోజులు.

తరువాత ఆకటిచిచ్చును ఆర్పుకోలేక, పరపీడిత జీవితాన్ని తృణపాయంగా తలపోసి, అల్పాండరనే మహాయోధుడు జారుప్రభువును స్వయంగా చంపడానికి. ప్రయత్నించి విఫలమనోరధుడయ్యాడు. కారణంబుద్ధి పొరపాటునని సమాధానం చెప్పుకున్నాడుగాని, దైవసంకల్పమని పిచ్చివేదాంతంలోకి ప్రవేశించింది. తరువాత రాజద్రోహిక్రింద ప్రతితీయబడ్డాడా మహాశయము. అంతుకు మనమందిరం ధన్యవాదా లర్పించుకోవలసిందే ఆధైర్యమూర్తికి. ఎందువల్లనంటే. విప్లవకణాన్ని వెలిగించి అంతరించిన మహాతీవ్రజ్యోతి అతడు.

తరువాత అతని సోదరుడు, ఎనిమిదివత్సరాల ప్రాయం గలబాలుడు, లెనిన్ అనే విప్లవజ్యోతి. అతడు సంవత్సరాలను

రోజులక్రింద జమగట్టుకొని అతిత్వరితంగా యువకుడై, అన్న గారిని హింసించిన ఘోరపాపిని జారుని ధ్వంసంచేసి దేశభారాన్ని తొలగించాలనే విప్లవజ్యోతులు ప్రళయాగ్నిమాదిరిగా ప్రజ్వలించాయి అతని హృదయ కుహరంలో. ఏ కార్యక్రమాన్ని నిర్వర్తించలేక అగ్రజుడు అగ్నికాహుతిగా సిద్ధమయ్యాడో, ఆ కార్యక్రమాన్ని ద్విగుణీకృతంగా నిర్వర్తించి దిగ్విజయాన్ని పొందాలనే భావోదయం కలిగింది. ఆ స్త్రీకమతాన్నను సరించి వూరుకుంటే, దేశందాస్యాలపాలైయేటట్లు కన్పించింది. కర్మ వల్ల సంప్రాప్తించిన చౌర్యాగ్యమేమోనని విరమించుకొంటే? దేశంలో అధర్మం అద్వితీయంగా రాజ్యమేలేటట్లు కనిపించింది. అందువల్ల లెనిన్ కాలాగ్నిజ్యోతిగామారి ఆ స్త్రీకమతాన్ని ఆపాదమస్తకం భస్మిపటలంచేశాడు. జన్మకర్మల్ని యాపుమాపు తాననే ధైర్యసాహసాలను ద్విగుణీకృతంచేసి, దేశంలో కార్మిక సంఘాలు కర్షకసంఘాలు విరివిగా స్థాపించి మితిలేని సైనిక దళాన్ని సిద్ధంచేసి జారుప్రాణాన్ని ఆహారంగా పుచ్చుకొన్నాడు. తరువాత రాజ్యాంగపద్ధతులను మార్చి, నూతనవిధానాన్ని తీర్చి, సర్వసమానత్వాన్ని కూర్చి, ప్రతివానికి, ఆనందాన్ని సౌఖ్యాన్ని ఎవరికనుకూలమయినట్టు వారికిస్తున్నాడు. దానికి స్టాలిన్ అనువానిని అధ్యక్షునిగా నియమించాడు.

ఇప్పుడు ప్రశాంతంగావుంది దేశం. ఇప్పుడు వికారర్మ కాండలెటుపోయినాయండీ అని అడిగితే తప్పుకోడానికి దారి లేక తబ్బిబ్బులై, ఇప్పటికి తొలగిపోయింది కగ్గనిచెప్పుతారు. ఈ సమాధానం మనకేంబోధిస్తుంది? ధైర్యసాహసాలను, బుద్ధి

పరాక్రమాలను ప్రయోగించితే కర్మతొలగి పోతుందని వ్యక్తమవుతోంది. కాబట్టి బుద్ధి ననుసరించే కర్మతొలగిపోవడంగాని, రావడంగాని సంభవించిందిగాబట్టి ఆ సూత్రాన్ని తారుమారు చేసింది ఇప్పటి విజ్ఞానదృష్టి.

అందువల్ల ఎప్పటికైనా, అజ్ఞానం అంతర్ధానమయిన తరువాతనైనా, వారు వారి సూత్రాలు మనకు లొంగిమన్నునుసరించవలసిందేగాని, మనం మాత్రం వారిలో చేరమని భారతయువకుల హృదయఫలకంలో ప్రతిఫలించేటట్టుచేసుకొని, భారత సాభాగ్యాన్ని పునరుద్ధరించుకోవాలి.

ಕುತುಬು ಫೌಂಡೇಷನ್ ಪುಸ್ತಕಾಲ ಪರಿಶೀಲನಾವರ್ಟಿಕ

ಪುಸ್ತಕಂ ಸಂಖ್ಯಾ	TPLA119B190
ಪುಸ್ತಕಂ ಪೆರು	ವೆಲುಗು ರವಲು
ತಾರೀಖು	28/10/24
ಮುಂದು ಅಲ್ಲ	NO
ವೆಮುಕ ಅಲ್ಲ	NO
ಮೊತ್ತಂ ಪೆಜೆಲು	57
ಪಿಡ್ಡ ಸ್ಲೆಜ್ ಪೆಜೆಲು	L NO
ಖಾಕೆ ಪೆಜೆಲು	C,F,IV,VIII
ಲೆಖ ಪೆಜೆಲು	NO
ಕಯಾರು ಚೆಸಿಪದಿ	Reham
ಪೆಜೆಲು ಖಡರಿಸಿಪದಿ	Reham
ಸ್ಕಾನೆ ಚೆಸಿಪದಿ	He no
ಪರಿಕ್ಷೆ ಚೆಸಿಪದಿ	KASIMBI
ಪೆಜೆಲು ಪರಿಚಾನಪದಿ	
ಲೈಂಡಿಂಗು ಚೆಸಿಪದಿ	
ಪ್ಯಾಕಿಂಗು ಚೆಸಿಪದಿ	
ಪರಿಸ್ಥಿತಿ	Good